

[Gert Petersen.]

gang. I den forløbne del af 1976 har vi måttet opleve, at mange hundrede mennesker, formodentlig op mod 1.000 mennesker, er blevet skudt ned af det sydafrikanske politi under oprørskampen i Soweto og andre steder i Sydafrika.

Ja men kan man så sige til disse folk, til disse undertrykte mennesker: venner, I må forhandle, I må ikke bruge voldelige midler i jeres oprørskamp? Det er i realiteten det, man gør, når man ikke vil stemme for resolutioner i De Forenede Nationer, når man enten afstår fra at stemme eller stemmer imod dem, fordi det i disse resolutioner siges, at frihedskampen må føres med alle midler. Her er altså en uenighed mellem den holdning, som socialistisk folkeparti indtager, og den holdning, som skiftende regeringer, hvad enten de har været socialdemokratiske eller borgerlige, har indtaget.

Så skal jeg sige til allersidst, at fællesmarkedet har været inde i billedet og stadig er kraftigt inde i billedet. Det viser sig, at den politiske union ikke er kommet så langt, som nogle af partierne i denne sal kunne ønske, og helt åbenbart heller ikke så langt, som de store EF-lande kunne ønske. Der er en mulighed endnu for at fastholde en selvstændig linje i dansk udenrigspolitik. Denne mulighed vil gå totalt fløjten, hvis vi giver efter over for de protester, som de store EF-lande har nedlagt, protester, som jo i øvrigt – og det skal man nok lige huske også på regeringsbænkene – juridisk, folkeretligt set er begrundet i, at vi er medlemmer af denne politiske union. Hvorfor skulle de ellers protestere? Det, der gør det muligt for dem at fremkomme med en protest og mene, at den har en vis vægt, er, at Danmark overhovedet har vovet sig ind i dette farlige spil. Men der skal ikke lyde utak fra min side, fordi regeringen har stået fast over for disse protester, og jeg håber, man vil blive ved med at gøre det. Jeg håber, at man ikke vil give efter for presset, hverken fra EF-landene eller fra deres støtter i denne sag.

Disse protester er i alle henseender yderst betænkelige. Jeg vil nok sige, at netop den omstændighed, at den tyske protest fremkommer på en så arrogant måde, som tilfældet er, og at den er blevet ledsaget af en pressekampagne i Springerpressen gående ud på, at nu har Danmark fået så og så mange penge fra Tyskland via fællesmarkedet, og så er det vel nok grove løjer, at Danmark ikke stemmer, som Tyskland

vil i De Forenede Nationer, nærmer sig det ryttende. Det kalder mindelser frem om en fortid, som vi meget nødig vil have gentaget, men som måske står nærmere ved gentagelse, end vi regnede med.

Ninn-Hansen (KF):

Såvel udenrigsministeren som flere af ordførerne har fremsat meget positive bemærkninger om det initiativ til denne debat, som det konservative folkeparti har taget. Jeg vil gerne sige tak for de bemærkninger. Jeg tror, det vil vise sig efter denne debat, at alle må dele den opfattelse, at vi er nødsaget til offentligt, så alle har mulighed for at få at vide, hvad der sker udenrigspolitisk, at have debatter af denne karakter og også at anvende den form, vi har anvendt i dag.

Med den glædeligt stigende interesse, der i særlig grad er hos unge – hvad vi jo også kan se af tilhørersammensætningen her i dag – for udenrigspolitik, ville det være ganske forkert, hvis vi gav det indtryk her i dette parlament, at udenrigspolitiske spørgsmål er noget, man taler om i krogene eller i lukkede rum. Vi ved jo og kender nødvendigheden af, at det udenrigspolitiske nævns forhandlinger er fortrolige, og vi har pligt til at følge denne fortrolighedsform. Så meget desto mere er det nødvendigt, når en sag giver anledning til en naturlig debat herhjemme og i udlandet, at vi får en drøftelse her i tinget. Det er jeg taknemlig for. Det indtryk, jeg i hvert fald har fået, er, at alle er af samme opfattelse.

Det er rigtigt, som hr. Hilmar Baunsgaard sagde, at grundlaget for vort ønske om en debat ikke alene var, at Afrikasynspunkterne kan tiltrænge en drøftelse her i salen, men også en klar kritik af en afstemning i FN, hvor det konservative folkeparti ligesom andre partier er modstander af det, regeringen har foretaget ved sin afstemning. Vor kritik går vel mindre på dette, at vi i denne sag ikke har kunnet følges, eller følge trop, om man vil, med andre EF-lande. Den går mere på, at man retter kritik imod lande, vi naturligt i øvrigt tilrettelægger en udenrigspolitik sammen med, og at vi mener, at denne kritik er uretfærdig. Men når vi har en sådan forskel i opfattelsen, så er det også naturligt, at vi får lejlighed til at veje argumenterne imod hinanden, og det skal jeg komme nærmere ind på.

Enhver debat må jo, synes jeg, have et formål. Fra det konservative folkepartis side er